Enderrock | | Actualitzat el 11/01/2018 a les 13:25

Beth vs Helena Miquel: el pop i el triomf

Una conversa entre dues músiques protagonistes de l'exposició D'ONES al Palau Robert

Helena Miquel i Beth | Juan Miquel Morales

Les dues cantants han estat figures mèdiàtiques. **Beth** ha participat a *Operación Triunfo* i a Eurovisió, mentre que **Helena Miquel** ha fet de periodista i actriu, a més de triomfar amb **Delafé y las Flores Azules**. Ara lideren els respectius projectes en solitari, amb passió i estima. Recuperem la conversa entre les dues músiques inclosa a l'*Enderrock* 268, número especial dedicat a l'exposició *D'ONES: (R)evolució de les dones en la música*, que podeu trobar al Palau Robert de Barcelona fins al 23 d'abril de 2018.

Helena Miquel: Ens vam conèixer l'any 2009, al concert pels 10 anys de L'Auditori, quan Judith Llimós va reunir deu cantants femenines. El director musical era **Llibert Fortuny**, i ens va demanar que li féssim propostes. Jo vaig compondre la meva primera cançó de bressol, expressament per a l'espectacle. La vaig titular "Bressol", i després la vaig gravar amb **Élena**.

Beth Rodergas: Jo vaig cantar "Lullaby", una cançó meva que també era de bressol. Al meu disc estava gravada a guitarra i veu, com quan la vaig compondre, i a L'Auditori la vam tocar amb arranjaments de banda. Va ser una bona idea, perquè algunes ja ens coneixíem i altres ens vam conéixer allà. Vam fer un grupet que s'ha anat perdent, però que al principi ens trobàvem, fèiem sopars? Va ser molt guai poder compartir amb gent amb qui professionalment et dediques al mateix, sense gens de rivalitat.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=Z08lERsVndE

H.M: Des de fora tinc la percepció que tu has trobat el teu lloc, que has tingut una evolució. Vas aprendre molt a l'Acadèmia d'*OT*, però no et vas quedar allà ni et vas perdre en aquell món. Tinc la sensació que de seguida vas saber agafar el teu propi rumb, i vas veure que volies fer altres coses.

B.R: Sí, ha estat així, sobretot per una qüestió de gust musical. Si m'hagués agradat la música comercial o el que em proposava la discogràfica Vale Music, a ulls de l'altra gent i en el pla professional m'hauria anat molt millor per fer concerts i vendre discos. Però musicalment no em motivava un altre "Dime", ni tampoc aquell tipus de fama. La popularitat em va venir tan de cop que vaig necessitar apartar-me'n i anar fent el meu camí. Amb tot, al cap de 15 anys i cinc discos -*Otra realidad, Palau de la Música, My Own Way Home* i, amb el segell Música Global, *Segueix-me el fil* i *Família*- encara estic molt perduda. És una feina molt inestable i l'he hagut de combinar amb televisió i teatre.

H.M: No és una professió fàcil. Al final et deixes portar. Això et fa sentir bé amb tu mateixa, perquè en un moment determinat pots triar el que vols fer i ser. I és aquesta bona sensació d'estar fent el que et ve de gust, i no una cosa imposada, el que et fa sentir còmoda. El que falta és un circuit. El mercat català és reduït, no hi ha espais que cuidin actuacions de petit format. Però el sector de la música es mou molt i les dones tenim més visibilitat que anys enrere. És molt més habitual que una *frontwoman* o una compositora sigui una dona. Però a banda d'això, falta cuidar la xarxa de concerts.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=3sjI1GAAU44

B.R: Una altra incògnita és per què no hi ha dones baixistes, pianistes, guitarristes? En el món de la clàssica sí, però en un grup de pop generalment si hi ha una dona és la cantant o la teclista, i d'aquí no sortim. A mi em molaria que hi hagués bandes que no fossin només de dones, sinó que estiguessin formades per nois i noies. Fins i tot les dones que tenim el nostre projecte propi, a la banda són tot homes. En el meu cas no ho he triat expressament, però no conec cap noia bateria!

H.M: A l'escenari ensenyes una part de tu. No estàs parlant amb algú, sinó fent un concert. Ensenyes només el que vols mostrar, allò amb què t'identifiques a l'escenari, ja sigui sensualitat, dolçor o la teva part guerrera.

Helena Miquel i Beth. Foto: Juan Miquel Morales

B.R: Quan ets a l'escenari amb públic que t'està escoltant, has de transmetre sensacions. Per mi el drama és entre cançó i cançó. Mentre canto no hi ha problema, però quan s'acaba el tema i he de parlar em costa més. No em preparo un personatge, però sí un petit guió. Hi ha gent que hi està molt còmoda i improvisa molt bé, però de vegades també pot ser un desastre... Com a intèrpret tinc seguretat, estic convençuda que ho faig bé. En canvi no sento la composició com a necessitat, tot i que m'agradaria, perquè sé que així ho faria més sovint. Als 16 anys tenia el grup **Hàbit,** on tots fèiem les cançons. La primera lletra la vaig escriure després de sortir d'*OT*, es deia "Hoy" i la vaig gravar al meu primer disc. M'he d'obligar a fer més cançons, perquè m'agrada molt. Quan escolto les meves composicions penso: ?Això ho vaig fer jo? Que fort que algú ho escolti'. És una assignatura que encara tinc pendent.

H.M: Coincideixo amb tot el que has dit com a compositora. Amb **Delafé** no vaig escriure mai cap cançó i ara tot just he gravat el meu primer disc en solitari, *El sol en la sombra* (La Cúpula Music, 2017). Evidentment, tot ha estat fruit d'una evolució. Vaig fer classes de cant quan vaig entrar a **Élena**; l'any 2001 vam treure el primer disc, i quan l'escolto m'horroritzo per la manera de cantar. Quan ho vivia en present no n'era gens conscient. El més bonic d'aquesta carrera és la frescor i moltes vegades la inconsciència de fer una cosa i creure que és el millor del món. Amb els ulls d'ara, em veig com una babaua quan tenia vint-i-pocs anys. Vaig voler perfeccionar la part tècnica, però vaig caure en l'error de buscar una professora de cant líric. Durant 4 anys vaig aprendre una manera de cantar que amb **Delafé** em vaig adonar que no podia posar en pràctica. Per això al final vaig haver d'anar a fer dos anys de cant modern a una escola.